

el pla en lluita

nº ref 4320

CEDOC
FONS
A. VIÑOT

òrgan de la secció del PARTIT SOCIALISTA D'ALLIBERAMENT NACIONAL
dels PAÏSOS CATALANS a la subcomarca del PLA del LLOBREGAT.

Nº 2

15-MARÇ-73

MERCABARNA: un greu problema. —

Arran de la vaga de majoristes de Mercabarna del desembre passat, molta gent s'ha preguntat quines eren la finalitat i les funcions del nou mercat central de Barcelona i com estava muntat. Continuava essent l'antic Born o era una cosa diferent? Per què els pagesos havien hagut de pagar un tant per mujada per tenir dret a vendre dins el "Sindicat", si després es va descobrir que alguns majoristes encara no havien pagat les seves parades i així i tot encara continuaven venent?

Mercabarna és una societat anònima creada a Catalunya com a sucursal de MERCASA, (Mercados Centrales de Abastecimientos, S.A.) que resideix a Madrid i està creant - amb la col.laboració i l'ajut de l'Estat a través dels ajuntaments de les grans ciutats- una xarxa d'empreses que monopolitzen i centralitzen la distribució i venda dels productes de consum alimentari i pot, així, dominar tots els mercats i imposar ella tota sola els preus i els productes que més li convinguin.

Mercabarna va ser fundada el 1967 per Fontana Codina, actual ministre, i per Lluís Ma Baxeres, representant de Vege, S.A., Ricard Rubiras, Lluís Ma Sastre, representant de Sagu S.A., Antoni Freixas, president de la Càmera Oficial Sindical Agrària de Barcelona, Jordi Guillot, president i representant de la Cooperativa de Abastecedores de Frutas y Hortalizas S.A.. Tots ells peixos grossos del capitalisme monopolista català, s'aliaven en un trust i es coaligaven a l'empresa mare de Madrid MERCASA.

D'aquesta manera la nova empresa podria substituir els antics mercats per un de central únic que monopolitzés tots els productes que consumia Barcelona i la seva "província".

Mercabarna començà a funcionar amb un capital de 150 milions ampliat posteriorment a 225. Hi participaven l'Ajuntament de Barcelona amb el 51%, MERCASA amb el 26 %, i els altres associats amb el 23 % restant.

L'Ajuntament de Barcelona, que n'és l'administrador, va nomenar president del Consell Administratiu l'alcalde de la Ciutat Josep Ma Porcioles, i cap de la junta permanent Vicente Villar Palasí, tinent d'alcalde, actual rector de la Universitat Autònoma i germà del ministre d'Educació i Ciència. Immediatament van fer una emissió d'obligacions per valor de 500 milions, avalada per l'Ajuntament i MERCASA,

UBB
Biblioteca de Comunicació
i Informació
CEDOC

i s'inicià la construcció del nou local a la Zona Franca amb un pressupost inicial de 321 milions que pujà fins a 730 per culpa d'unes reformes inútils i la creació d'un edifici administratiu i jardins, etc., a més del lloguer dels terrenys propietat del Consorci de la Zona Franca, i altres despeses.

Els majoristes del Born van ser expropiats forçosament i sense contemplacions i obligats a traslladar les parades al nou mercat. Per aquest traspàs van haver de pagar "només" 1.200.000 pts, a més de 10.000 en concepte de manteniment mensual (a l'antic Born només en pagaven mil).

Cal fer notar que descarregar una sola caixa de taronges al Mercabarna val 3pts és a dir, la meitat del seu transport des de València.

Tot això ens fa veure com es provoca unilateralment un encariment dels aliments que repercuteix en benefici només de tot el tinglado capitalista muntat per MERCASA i protegit i assessorat per l'Ajuntament barceloní.

Quan el 19 i 20 de desembre es produí una vaga de majoristes en solidaritat amb els seus caompanyes que havien estat obligats a tancar per no voler pagar els lloguers massa alts, van fer pública una protesta en què deien que l'Ajuntament no ha via complert la seva promesa de centralitzar tots els productes que es venen a un radi de 20 Km. al voltant de Barcelona, i que, mentrestant, continuen existint la venda directa (del pagès al consumidor), cooperatives independents i repartidors ambulants que, no havent de passar per Mercabarna, s'estalvien un munt de tràmits burocràtics i impostos i despeses, i fan la viu-viu només amb un permís de l'Ajuntament.

Ara bé, el majorista de Mercabarna no és més que un intermediari que explota els productors, encarint els productes en benefici propi abans que passin al detallista i d'aquest al consumidor.

El problema de Mercabarna doncs, encara no està resolt. Per una part s'està restringint la venda directa (del pagès al consumidor o al detallista sense passar pel control de Mercabarna) i es prohibeix als detallistes barcelonins de proveir-se al mercat central de l'Hospitalet per fer-los anar a Mercabarna. Per aconseguir-ho ja s'han posat moltes multes. Per una altra part, i dins una línia de centralització monopolista que porta al control de la distribució i venda dels productes alimentaris amb la possibilitat d'apujar els preus sense por de la competència, els majoristes es veuen coaccionats pels interessos superiors del gran monopoli de MERCASA i els seus associats i beneficiaris.

No podem estar d'acord ni amb la solució d'una venda directa dels repartidors ambulants i els pagesos independents, per càrrega i anàrquica i no rendable a escala dels interessos generals de la societat, ni amb la solució monopolística en benefici d'una minoria que controla, oprimeix i cobra tota l'agricultura -sobretot la petita pagesia- i també els consumidors, amb els preus que li dona la gana de posar.

Cal lluitar, doncs, per enderrocar l'estat social que permet aquesta societat capitalista que monopolitza els béns de consum i cal construir una societat socialista on la producció i la distribució dels aliments de primera necessitat ja no representin més l'explotació de les classes treballadores en benefici de les dominants.

Cal fer un boicot als anomenats "Sindicats", que no són més que una tapadora de tota la injustícia actual i sota la qual viuen uns quants burgesos i terratinents poderosos que s'aprofiten de la petita pagesia, manipulant-la amb els suposats "avantatges del Sindicat", que només són en benefici d'ells sols, quan haurien d'estar al servei de tots.

Com a pas previ i necessari per a arribar a una societat autènticament socialista cal que propugnem i estimulem les associacions en cooperatives de pagesos que puguin distribuir directament tota la producció als consumidors, evitant tant el caos de l'individualisme com els estralls socials del centralisme monopolista i creant així unes estructures que seran en benefici dels productors i dels consumidors.

Aquestes urbanitzacions, de recent construcció totes dues, ja comencen a presentar senyals de ruina d'una manera molt alarmant (esquerdes a les parets mestres, pisos que s'ensorren, soterranis inundats i amb detritus putrefactes per culpa dels terrenys mal condicionats que no absorbeixen les humitats i les canalitzacions subterrànies totalment defectuoses, etc..) Què ha passat? Això no és pas conseqüència d'una simple i desgraciada casualitat, obra de l'atzar o d'un imprevist. No. Aquí tenim la demostració palpable del que és en realitat la Obra Sindical del Hogar: un negoci rodó de l'Estat i tots els funcionaris que hi col·laboren, en perjudici -que sovint atempta la seguretat física- dels anomenats "beneficiaris" d'aquesta O.S.H., és a dir, els estadans, tots ells pertanyents a la classe obrera i quasi tots als sectors econòmicament més dèbils d'aquesta classe. Si vo-

len queixar-se topen sempre amb el mur infranquejable i sord de l'O.S.H, que és el mateix Estat. Hi ha persones, procedents d'antigues barraques, que asseguren que vivien millor i més tranquils a les barraques d'on se'ls va fer sortir per venir a habitar aquí. Quina és doncs la política social de l'Estat? Darrera tota la demagògia que proclama als quatre vents la construcció massiva de vivendes per tot el país, hi ha la realitat que és ben diferent. En comptes de cases fan barraques, d'aspecte modern només fins al moment de la inauguració, però pitjors que les barraques a l'hora d'habitar-les.

Cal que expressem la nostra més enèrgica protesta i que lluitem contra aquestes aberracions i contra l'explotació del proletariat realitzades pel Sindicat, que és precisament qui hauria de defensar i protegir els drets dels obrers.

EXPROPIACIONS A ST. JUST DESVERN.

Fa dies que per tot el poble se sent parlar d'unes expropiacions que l'Ajuntament vol fer a la zona del "Matadero", barriada popular. La finalitat d'aquestes expropiacions és la creació d'una zona verda.

Un parc o jardí al cor del poble és realment necessari, però en aquest cas concret hi juga un paper de primer ordre l'especulació amb els preus del terreny: hi ha molts altres llocs on es podria fer aquesta zona verda, a can Freixes, per exemple, on ja hi ha una pineda que ni tan sols caldria tocar. Però a les classes capitalistes interessa molt més de fer pisos en aquest bosquet que no pas conservar-lo com a jardí per a esplai de tot el poble. I llavors, és clar, no se'ls ha acudit

cap millor solució que fer-la en una barriada habitada, en gran part per classes populars que no tenen cap possibilitat de fer pressió sobre l'Ajuntament. D'aquesta manera, els seus estadans, totalment desemparats, hauran d'anar-se'n, i en compensació rebran unes indemnitzacions que per ser moltes representaran un bon sacrifici per a les butxaques de tot el poble però, que, per als expropiats seran unes sumes miserables i simplement simbòliques. (Així i tot, s'han hagut de sentir de l'Ajuntament frases com "vosotros no aceptáis el magnífico ces-

"Els filòsofs no fan altra cosa que interpretar el món de diferents maneres; el que cal és transformar-lo" (Marx)

"La societat ha d'exigir de cadascú segons la seva capacitat, i ha de donar a cadascú segons les seves necessitats" (Marx)

"El poble que oprimeix altres pobles no pot ser lliure" (Marx).

to de peras de oro que os ofrecemos". Després de l'expoliació a què són sotmesos encara se'ls tracta de desagradats !).

Aquest és un altre cas de l'explotació de les classes capitalistes dominants que, valent-se dels seus lacais -els funcionaris de l'Estat i de l'Ajuntament- destrossen

el paisatge de Sant Just per treure'n un profit econòmic particular suculent, i les despeses de les expropiacions les fan pagar al poble, tan aclaparant pels impostos municipals i de totes menes.

- > CAL QUE LLUITEM CONTRA LES EXPROPIACIONS, QUE NOMÉS BENEFICIEN EL CAPITALISME
- > VOLEM ZONES VERDES, però a càrrec dels organismes públics que prou diners ens han anat prenent fins ara.
- > EXPRESSEM, EN TOTES LES FORMES POSSIBLES, LA NOSTRA PROTESTA DAVANT AQUEST ABÚS DE LES CLASSES DOMINANTS I DELS SEUS LACAIS.

J.R.C.

Juventuts Revolucionaries Catalanes (St. Just)

LA COLLITA DE L'ESCAROLA.

Segons notícies que rebem del Prat,enguany hi ha hagut un excelent anyada. Les bones temperatures d'aquest hivern han provocat una superproducció inesperada a tots els països productors. El 60 % de la collita pratenca, que normalment es destinava a l'exportació ha hagut de quedar-se per al mercat interior, i això ha fet baixar el preu d'una manera vertiginosa. Al Mercabarna el preu pagat als pagesos és tan baix que no cobreix les despeses de la collita i el transport. (Així i tot, el consumidor les paga als mateixos preus de l'any passat. És a dir, que els intermediaris no deixen de fer-hi el seu negoci).

En aquesta situació, els pagesos no volen collir, i deixaran fer malbé tota la producció.

Es evident que l'última paraula en agricultura la té sovint el clima. Però també és clar que amb la política agrària actual, individualista, no gens científica i arbitrària, aquests casos de superproducció o minusproducció, estan a l'ordre del dia.

La realitat és que el govern no protegeix ni el petit empresari agrícola ni el consumidor. Prou feina té a protegir els grans terratinents latifundistes castellans i andalusos, propietaris de les collites de clat i cotó, tot en perjudici, al treu cop, dels consumidors, que en el sector alimentari han de pagar car el pa i en el sector tèxtil han de comprar uns teixits de baixa qualitat.

Sense una bona política social al camp, amb un bon sistema de seguretat social i una organització col·lectiva i racional de la producció i la distribució, l'agricultura s'haurà de veure sempre sota el perill dels dos extrems de superproducció i minusproducció, que solament repercuteix en benefici dels intermediaris que mong politzen la distribució dels productes alimentaris i en perjudici de tota la societat.

UNA ZONA POLIESPORTIVA A LES MARRINES DE GAVÀ - VILADECANS.

Fa uns mesos que la població del Pla del Llobregat viu en un constant sobresalt: primer li volien encolomar les escombraries de la Gran Barcelona. El Gran Ajuntament és tan pobret que no pot crear una planta incineradora per a eliminar tota la brossa de la ciutat, i no se li va ocórrer cap altra solució que venir a perfumar-nos la comarca amb els detritus barcelonins. Va intetar-ho a Gavà, al Prat, a St. Climent, a St. Boi... Finalment sembla que hem pogut conjurar la tempesta. Però les belles muntanyes de

Garraf hauran de pagar els plats trencats. Després vingué la desviació del riu: expropiacions a tort i a dret per satisfer uns quants capitalistes famolencs de diners. I ara, per acabar-ho d'arrodonir, una zona poliesportiva:

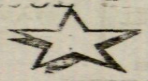
La "Comissió d'Urbanisme i Serveis Comuns de Barcelona i altres Municipis" ja ha presentat a informació pública el projecte que, un cop definitiu, comprendrà més de 1200 mujades i en un primer període 500 mujades, que caldrà repartir. Aquestes terres són d'una fertili-

tat extraordinària (tres collites l'any) i donen vida a mig miler de famílies de pagesos que quedaran desnonats arbitràriament després de generacions d'haver treballat i fertilitzat amb el seu esforç aquestes terres altre temps pantanosos, insalubres i totalment improductives.

La "Comissió d'Urbanisme" vol crear una zona poliesportiva i de parcs. Ho trobem molt bé. Però, per què precisament en aquest lloc? En altres projectes semblants, a l'hora de la veritat i un cop en possessió del terreny, l'Ajuntament ha desvirtuat i modificat totalment els propòsits inicials. Per exemple: el "Parc de la Catalana" a Sant Adrià del Besòs, que haurà de suportar una planta incineradora d'escombraries i una estació depuradora d'aigües residuals. Són aquestes finalitats de caràcter esportiu i d'esplai? Ens permetem dubtar-ho. A Gavà i Viladecans les coses no aniran per aquest cantó, tot i que ens temem que aquesta zona encara deu fer gràcia als regidors barcelonins que no saben on posar les seves escombraries. Però no; aquí les intencions semblen diferents.

L'esmentada "Comissió d'Urbanisme" inicia la comarcalització de l'àrea metropolitana i per fer front a l'esforç financer d'aquesta operació crea una societat municipal d'economia mixta, és a dir, de participació de capital públic i privat. Podem preveure que les accions d'aquesta empresa han estat ja distribuïdes prèviament entre els propis promotors del negoci. Els estatuts d'aquesta societat preveuen "que el dèficit de capital social urbanístic es cobrirà amb la venda de les parcel·les adquirides per mitjà de les expropiacions prèviament urbanitzades". Fixem-nos en la particularitat que les mujades que s'expolien als pagesos de les marines de Viladecans i Gavà van destinades a la construcció d'espais "d'equipament esplai-esport", amb piscines i clubs de rem, les bases dels quals seran els estanys naturals d'aquesta zona. És fàcil de deduir que en la mateixa àrea es construiran hotels i altres immobles profitosament explotables. I finalment cal destacar la proximitat d'aquesta zona -entre els graus del Remolar i la Murtra- amb els càmpings de les pinedes del mateix litoral, lloc natural que ha proporcionat, i proporciona als seus explotadors fabulosos ingressos quasi sense cap inversió.

Les marines van ser expropiades als pagesos de la rodalia o adquirides per quatre quartes, sota la pressió caciquil dels alcaldes lligats amb els grans financers que controlaven el poder polític, valent-se de tots els mitjans imaginables, fins dels estats d'excepció. La història està a punt de repetir-se. Cal, doncs, aprendre's la lliçó. Cal sensibilitzar la gent. Fer-li veure que, en nom del bé col·lectiu, es destrueix la riquesa del país, s'expolien els petits propietaris i els arrendataris en benefici dels interessos del gran capital.

(segueix a la plana 7)

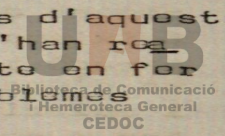
SECTOR D'ESTUDIANTS I ENSENYANTS: una lluita que creix.

A l'anterior "Pla en Lluita" parlàvem de la lluita que es du a terme en aquest sector i posàvem en evidència els greus defectes i la poca consistència de la "Ley General de Educación".

Totes les lluites han continuat i s'han enfortit: els ensenyants interins d'Institut, veient que no es feia cas de les seves peticions (augment de sou equiparat al dels professors numeraris, contracte fix, eliminació del certificat de bona conducta, etc..) han decidit continuar la seva tàctica de fer aturades intermitents (d'un o dos dies per setma

na). Però els efectes d'aquestes accions s'han vist bastant reduïts per la prohibició que pesa sobre els professors d'informar els alumnes i els pares d'aquests. Tot i això, aquestes aturades s'han realitzat i han tingut el seu efecte en fer interessar molta gent pels problemes dels interins.

En sortir l'anterior "Pla en Lluita"

ja es preparaven unes accions contra la repressió, organitzades pels estudiants, i que desembocaren en la jornada del dia 16 de febrer, en què els alumnes van mantenir i expressar ben clarament la nostra solidaritat amb els ensenyants, i el nostre suport i participació en la seva lluita.

"El centre de gravetat de l'educació internacionalista dels obrers dels països opressos cal que estigui en la prèdica i en la defensa de la llibertat de separació dels països oprimits. Si no és així, no hi ha internacionalisme. Tenim el dret i el deure de tractar d'imperialista i de canalla a tot socialista d'una nació opressora que no realitzi tal propaganda(..) El proletariat no pot quedar-se silenciós davant aquesta qüestió".
(Lenin)

En són exemples: la manifestació a Cornellà. La de Gavà, i altres localitats, on la lluita es va allargar més temps del previst. Al Prat hi hagué assemblees amb l'assistència d'interins.

Als Instituts de Can Serra, Cornellà Molins de Rei, etc. es van fer actes semblants.

A més de la solidaritat amb els professors i la denúncia de la repressió, es van celebrar assemblees per a discutir els problemes estrictes de cada centre.

Aquesta diada de lluita, junt amb la vaga culminant dels interins (de l'1 al 8 de març) i els insistents malestars, en l'ensenyament primari (escoles nacionals), unit a les vagues que ara han començat els professors d'ensenyament privat, ens demostra d'una part, el grau de descomposició a què ha arribat l'ensenyament al nostre país, i la inutilitat i la injustícia de la classista "Ley General de Educación", i de l'altra, la possibilitat de potenciació d'aquestes lluites i la capacitat d'inseriment en el front general contra el feixisme capitalista de l'Estat espanyol perquè tot fa creure que aquesta lluita d'ensenyants continuarà enfortint-se i aclarint idees i conceptes per arribar a comprendre i combatre el contingut ideològic i classista de l'actual

ensenyament, l'explotació tant dels estudiants com dels ensenyants, i el control i la manipulació de la cultura per les classes dominants.

Per evitar la repressió que prepara el govern cal que els contractes es firmin abans d'acabar el curs, perquè després, en període de vacances i amb la dispersió de professors i estudiants el govern es veurà totalment lliure d'obstacles per actuar com li sembli. Per tant, cal mobilitzar urgentment tots els alumnes i sobretot els pares d'alumnes perquè se solidaritzin amb els professors i tots plegats conjurin aquest perill que pesa sobre els professors interins.

Per això, a primers d'Abril es prepara una altra diada de protesta per al cas que el Ministeri no accepti la petició feta pels interins d'un contracte per a l'any vinent abans que acabi aquest curs.

Cal que participem tots en aquesta lluita que és un pas previ i necessari que ens ha d'aproximar als objectius finals que són un ensenyament popular català (ensenyament per a tothom, sense cap mena de distinció de classe, i en funció de la comunitat on vivim, d'acord amb les circumstàncies específiques -econòmiques, històriques, culturals, etc.- dels Països Catalans), on l'educació es faci amb vistes a l'interès col·lectiu i no d'una ideologia i d'uns interessos de les classes dominants. Cal eliminar de l'escola i de la universitat l'opressió de classe i l'opressió nacional.

Col·laboració de G.E.R.
(Grups d'Estudiants Revolucionaris)

NOTA:

De l'Institut Nacional d'Ensenyament Mitjà de Sant Feliu de Llobregat hem rebut la següent nota:

El 14 de febrer la majoria dels estudiants diürns van decidir fer una assemblea per rebutjar i condemnar el sistema actual d'ordre intern: des de feia temps la policia, cridada pel director, feia acte de presència a l'Institut.

A l'Assemblea es va discutir l'actuació d'alguns delegats de curs. Aquests delegats, amb la seva actitud antidemocràtica, obstaculitzant i impeding la celebració de reunions i assemblees convocades

pels estudiants, etc.. -per tant, deixant de complir la funció representativa de la seva classe- havien passat a formar part del grup de la direcció estretament lligada i representant el caràcter classista i feixista de la "Ley General de Educación". Davant d'aquests fets s'acordà la seva destitució i el nomenament d'altres delegats.

També es parlà, especialment entre els estudiants de quart, cinquè, sisè i COU, de la necessitat que tenim de ser representats a les juntes d'evaluació per tal d'evitar qualsevol mena de selectivitat i discriminació, sobretot la selectivitat per raons polítiques, que, de fet, en aquest Institut ja s'ha implantat amb els suspensos que es donen als estudiants més combatius en la lluita per una escola democràtica.

UNA ZONA POLIESPORTIVA... (vé de la plana 5).

Per què es fan expropiacions només contra aquesta gent i, en canvi, als grans terrenys se'ns compra les terres als preus normals o fins i tot més alts que els normals, com passa actualment al Parc del Tibidabo?. L'expoliació de les classes populars no passa solament per les fàbriques, sinó que la trobem a totes les esferes. Cal doncs, denunciar-la i combatre-la sempre i arreu. A Viladecans i a Gavà, diferents particulars i grups o associacions de veïns ja han presentat objeccions i protestes a aquest projecte.

Post- Data: Acabat aquest article, ens informen que l'Alcalde de Begues ha ofert 2.600 mujades del seu terme municipal, més barates, i amb millors aptituds per a aquesta finalitat d'esplai i d'esport en el marc de l'endegament comarcal. Caldrà estudiar aquest nou fet i aprofitar-lo, imedirament que no es faci amb l'únic propòsit d'especular amb el valor dels terrenys veïns.

IRONIES DE LA VIDA .

L'Ajuntament de Molins de Rei ha concedit la medalla de la ciutat al Generalíssim Franco, Tots ens podem imaginar fàcilment els motius : l'abnegació i els esforços i sacrificis realitzats pel govern i el seu cap en la destrucció del famós pont, obra d'interès històric i nacional, orgull de la ciutat de Molins de Rei. Aquesta medalla deu ser la del primer aniversari. Tenim curiositat per saber si en el segon aniversari de la mort del pont l'Ajuntament de Molins també ho valdrà celebrar. Confiam que no tinguin temps de fer-ho.

Aquesta medalla ens ajuda a comprendre moltes coses, per exemple l'interès que tenien molts elements de l'Ajuntament i altres col.laboracions a destruir el pont, - que ara ja prova més evident de les extraccions il.legals de grava i sorra del llit del riu-, i la llestesa amb què el govern va eliminar aquestes proves eliminant el pont.

